

Světlo 5/1996

Z obsahu:

"Hle, stojím přede dveřmi a tluču."

Generální audience Jana Pavla II. dne 17.1.1996

Politický rozměr křesťanské víry

Křesťanství se má osvědčit v politice, pronikáním základních křesťanských a lidských hodnot... státní zákon nemůže nikdy nahradit rozhodování podle svědomí

Jak to bylo s prvotní církví? III.

Máme-li se vracet k prvotní církvi, pak je to především následování horlivosti, poctivosti a důslednosti prvních křesťanů... (dokončení)

Návrat semináře

Katolický seminář pro Rusko v Petrohradě byl bolševickou vládou násilně vyvlastněn a zrušen. 10. prosince 1993 byl znovu slavnostně otevřen,

Bílá kronika

Člověk je příliš mladý na to, aby mohl rozhodovat, zda má přijít na svět další člověk nebo ne... A tak z vůle Boží a ke svému nepřekonatelnému pocitu opravdového štěstí jsem se stala matkou velké rodiny.

"Hle, stojím přede dveřmi a tluču."

Generální audience Jana Pavla II. dne 17.1.1996

1. "Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím" (Zj 3,22). Tato výzva uzavírá poslední z listů sedmi církvím, o nichž se mluví v knize Zjevení sv. Jana. Co je zde řečeno laodicejské církvi, vztahuje se tak na všechny ostatní, a můžeme dodat na církve každé doby a na každém místě: tedy i na nás, v naší době. Text líčí především situaci věřících, kteří bydlí v Laodiceji koncem prvního století: "Vím o vašich skutcích" - říká Pán - "vím, že nejste ani horcí, ani studení." Po počáteční horlivosti žijí nyní v atmosféře vlažnosti a náboženské lhostejnosti. Zaujali postoje soběstačnosti a domýšlivosti: "Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji" (Zj 3,17). A co je horší, neuvědomují si svou smutnou situaci. Jsou tak zaslepení, že vůbec naznamenávají, jak jsou ubozí. Kvůli tomu se na ně obrací jasná výzva, aby si koupili "bílý šat", týž, který se předává při křtu a který symbolizuje očistění a nový život. List radí, aby si vyprosili od samého Pána "mast k potření očí", aby pohled jasně rozpoznal nebezpečnou situaci a aby se lid mohl s novou horlivostí dát do služby evangelia (sr. Zj 3,18). Tato slova jsou burčujícím voláním k obrácení a k obnově života. Naléhavost této výzvy pak podtrhuje věta: "Hle, stojím přede dveřmi a tluču." Sám Bůh se ujímá iniciativy, přichází a stojí přede dveřmi. Tluče. Chce vytvořit společenství s pánem domu, který je zavřen ve svém příbytku. "Zaslechne-li můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou" (Zj 3,20)

2. V blízkosti třetího tisíciletí a oslav, na které se připravujeme, totiž 2000 let od historického příchodu Ježíše Krista, smíšená komise, která každý rok navrhuje pomůcky pro Týden modliteb za jednotu křesťanů, chtěla, aby úryvek z knihy Zjevení, před chvílí citovaný, inspiroval v roce 1996 společné úvahy. Text chce vyburcovat z jisté lhůstivosti, z postojů soběstačnosti a vyzvat ke změně života, k bdělosti, k nutnosti společenství (vzájemného sdílení - *communio*). Bylo vhodně poznamenáno, že budou-li křesťané slyšet uvedená slova u stolu Páně, nemohou s pochopitelnou hořkostí nemyslet na svá oddělená slavení eucharistie. Vždyť to je totiž nejzávažnějšími znamením rozdělení křesťanů. A právě k překonání takových rozdělení směřují iniciativy ekumenického hnutí - modlitba, studium, dialog, spolupráce - a všechny jsou zaměřeny k jednomu cíli: abychom mohli konečně společně slavit večeři Páně usmíření a v plném společenství. Jak je tedy důležité být vytrvalí v modlitbách! Modlitba totiž vyjadřuje a zároveň živí naději na plné společenství víry, života a svědectví, které máme společně vydávat Ježíšovu evangelium během třetího křesťanského tisíciletí. Modlitba je totiž vlastním pramenem úsilí o plnou jednotu.

3. V květnu minulého roku jsem vydal encykliku "Ut unum sint", abych povzbudil ekumenické úsilí katolické církve a abych usnadnil úvahy o ještě nerozřešitelných otázkách s jinými křesťany. Chtěl jsem tak znovu předložit katolické zásady ekumenického úsilí, znovu promyšlené ve světle rozsáhlé a kladné zkušenosti posledních třiceti let styků a dialogu. Tyto zásady jsou nadále bezpečným vůdcem (ukazatelem) na cestě, kterou je třeba ještě urazit, než se dosáhne požehnaný den plného společenství. Koneckonců rozmanité mezikonfesionální dialogy, jež probíhají, směřují přímo nebo nepřímě k překonání existujících rozdílů a k obnově plné jednoty všech věřících v Krista. Křesťané si už uvědomili mnohem lépe prvky víry, které mají společné.

4. S pravoslavnými církvemi už dialog dosáhl toho, že bylo možno vyjádřit významnou shodu svátostného pojetí církve. To má nyní umožnit rozřešení zřejmé anomálie, že obě církve nejsou v plném společenství. Z toho důvodu a také abych usnadnil postup dialogu, navrhl jsem prohloubit rozbor primátu římského biskupa. Všichni víme, že tyto otázky tvoří největší historickou překážku k obnově plné jednoty mezi katolíky a pravoslavnými. Proto jsem povzbuzoval všechny, aby hledali, "ovšemže společně, formy, jakými by tato služba (totiž služba jednoty římského biskupa) mohla provádět službu lásky, kterou by uznávali jak jedni, tak druzí" (Ut unum sint, 95). Co se týká starobylých východních církví a asyrské církve, měl jsem to potěšení podepsat s některými jejich patriarchy prohlášení o společné víře. Jde o důležité texty, které umožňují konečně objasnit a překonat kristologické rozpory. Nyní můžeme společně vyznávat víru v Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka. Dialog nabývá odlišné formy se světovými křesťanskými společenstvími, pocházejícími z reformace. Je však vždy charakterizován opravdovým úsilím. Jak jsem mohl konstatovat v encyklice, "byl a je plodný, velmi slibný, začaly se rýsovat vyhlídky na nečekaná řešení a zároveň se pochopilo, jak je nezbytné mnohem hlouběji prozkoumat některé argumenty" (tž, 69).

5. Dialog tedy pokračuje a všichni jej sledujeme s důvěryplnou modlitbou. Dnes bych rád poděkoval všem, kteří se zasazovali, pastýřům i teologům, protože konají ryzí práci: v duchu evangelia usilují o uklidnění a svornost duchů v křesťanském společenství. Někdy se stává, že vyvstanou dávné obtíže nebo že se vynoří nové problémy, a tak zpomalí ekumenický pochod. Ale Pán nás vybízí pokračovat vytrvale v úsilí, v poslušnosti k jeho vůli. 2. vatikánský koncil prohlásil, že si uvědomuje, že svatý záměr smířit křesťany v jednotě jedné a jediné církve Kristovy "překračuje lidské schopnosti a síly". Proto vložil celou svou naději do Kristovy modlitby za církve, do Otcovy lásky k nám a do pomoci Ducha svatého (UR 24). Právě proto

jsme si jisti, že naše víra a naše naděje nebudou zklamány. Týden modliteb za jednotu křesťanů nám poskytuje příležitost zesílit naši modlitbu tím, že k ní připojíme i utrpení a námahy každého dne. Díky přispění každého člověka kéž se uspíší příchod dne plného naplnění Vykupitelovy touhy: Ut unum sint (Aby všichni byli jedno). Kéž nám to vyprosí mateřská přímluva Marie, Panny naděje a Královny míru.

Josef Koláček S.J.

Radio Vaticana

5. neděle v mezidobí

1. čtení Iz 58,7-10

Toto praví Hospodin:

"Lámej svůj chléb hladovému,
popřej pohostinství bloudícím ubožákům;
když vidíš nahého,
obleč ho,

neodmítej pomoc svému bližnímu.

Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora,
tvá jizva se brzy zacelí.

Před tebou půjde tvá spravedlnost
a za tebou Boží sláva.

Tehdy budeš volat,
a Hospodin ti odpoví,
křičet o pomoc, a on ti řekne:
"Zde jsem!"

Přestaneš-li utlačovat,
ukazovat prstem,
křivě mluvit,
nasytíš-li svým chlebem hladového,
ukojíš-li lačného,
tehdy v temnotě vzejde tvé světlo
a soumrak tvůj stane se poledním jasem."

2. čtení 1 Kor 2,1-5

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat
svědectví o Bohu.

nepřišel jsem
s nějakou zvláštní výřečností
nebo moudrostí.

Rozhodl jsem se totiž,
že u vás nechci znát nic jiného než
Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

Vystupoval jsem u vás se skleslou
náladou, se strachem a obavami.

A moje mluvení a kázání nezáleželo
v přemlouvavých slovech moudrosti,
ale v projevování Ducha a moci.
To proto, aby se vaše víra zakládala
na moci Boží,
a ne na moudrosti lidské.

Evangelium Mt 5,13-16

Ježíš řekl svým učedníkům:

"Vy jste sůl země; jestliže však sůl
ztratí chuť, čím bude osolena?

K ničemu se už nehodí, než aby se
vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světla.

Nemůže se skrýt město
položené na hoře.

A když se svítlna rozsvítí,
nestaví se pod nádobu,
ale na podstavec,
takže svítí všem v domě.

Tak ať vaše světlo svítí lidem,
aby viděli vaše dobré skutky
a velebili vašeho Otce v nebesích."

Myšlenka na neděli

5. neděle v mezidobí - cyklus A

Sůl a světlo

Zamyšlení nad úryvky Iz 58,7-10; Mt 5,13-16

To, co Ježíš oznámil v úvodu svého horského kázání, to nyní dále rozvádí a vysvětluje.

Ukázal ti nejdříve, jak dojít blaženosti. Radikální vnitřní obrácení a úplný odklon od hodnot tohoto světa, které jsou cenou za Ježíšův dar, mají dostat novou motivaci. S učedníky, kteří tu sedí kolem Ježíše, má Pán své plány. Jestliže jsi usedl u jeho nohou, týká se to i tebe. Chce tě povzbudit a nadchnout pro spolupráci na spáse světa. Máš se vydělit z tohoto světa, protože jde o víc než jen o tvou blaženost. Odlišení od světa má být naprosto jednoznačné. Ježíš přirovnává své spolupracovníky k soli. Proč právě sůl? Je neokázalá, prostá, ale potřebná. Neláká k chamtivosti jako drahé kovy, a přece se lidé bez ní neobejdou. Její chuť je výrazná a zřetelná. Stačí jí docela málo, aby pokrmy správně ochutila. Dokáže je chránit před zkažením. Kdyby si ovšem sůl nezachovala své podstatné vlastnosti, nebyla by vůbec k ničemu a zbytečně by zabírala místo.

Ježíš ti nabízí, abys uprostřed světa, který zlhosejtněl a zplaněl, uchovával zcela odlišnou, výraznou a nezastupitelnou chuť spravedlnosti a pravdy. Nejde tu o něco okázalého, ale i ve skromnosti a nevtíravosti by všem měla být na tobě zřejmá "příchuť" Božího království. Nesmí tě překvapit, když Ježíšova "sůl" bude v menšině. I špetka stačí, ale musí mít tu správnou chuť. Při tomto poslání se ovšem nemůžeš stáhnout do své ulity. Máš Boží sůl roznášet, kamkoliv přijdeš;

do svých každodenních úkonů a vztahů v kruhu rodiny, do svého pracovního prostředí, do veřejného a kulturního života, do společenství svých přátel i do své zábavy a odpočinku. Tvá sůl bude ztrácet svou chuť, budeš-li zanedbávat svou soustavnou náboženskou výchovu a vzdělávání, a tvé náhledy, postoje a způsoby splynou s žalostným průměrem tohoto světa. Kdo bude "vyhozen" pro svou planost a vlažnost, nedočká se nakonec přijetí ani od tohoto světa: ztratí všechnu vážnost a stane se předmětem pohrdání. Nebyla by to smutná perspektiva?

Ježíš má ještě jedno přirovnání: nazývá tě světlem pro tento svět. I malé světlo uprostřed temnoty probouzí naději, dává orientaci, umožňuje rozlišení. Ten, kdo rozsvěcuje světlo, staví je na takové místo, aby jeho záře byla co nejvydatnější a nejužitečnější. Svíce přiklopená nádobou by nejen nikomu nesvítala, ale za krátký čas by zhasla. Rozžaté světlo nesvítí samo pro sebe. Je ve službách toho, kdo je rozsvítil.

Poděkuj Ježíši za tento stručný, ale výstižný příměr, ve kterém ti překvapivě prostým a působivým způsobem znázorňuje poslání svých učedníků. Přeje si, aby byli jako ozářené město na výšině, jehož jas proniká daleko široko. Když zapálil tvou svíci plamenem svého Srdce, počítal s tím, že tvé světlo bude zářit vstříc dalším, kteří se dosud nacházejí v temnotách. Máš vydávat světlo, ale bude to ve skutečnosti světlo Ježíšovo. Nemá jiný způsob, jak rozdávat svůj jas, než skrze živé lidské svíce, které mu nabídly svůj vosk i knot. Má-li být z tvého světla užitek, musíš svítit jasným, čistým a klidným plamenem, který neblíká ani nečadí. Budeš svítit nejen k užtku lidem. Ten užitek je totiž v tom, abys ve tvém světle rozpoznali, že i oni mají nebeského Otce a pak se připojí k těm, kteří mu vzdávají chválu. Ptáš se, jak mohou v tvém světle rozpoznat samého Boha? Bude to tím, že budou nejen svědky, ale účastníky dobrotivosti. Co jiného je přece Ježíšovo světlo než milosrdná láska, která láme chléb hladovému, přeje pohostinství bloudícím ubožákům, obléká nahého a neodmítá pomoc bližnímu. Jen se dobře dívej, jak tvoje a Boží světlo zasvítí v očích těch, kterým jsi s vlídnou štědrostí prokázal dobrodiní. Přestaneš-li utlačovat, křivě mluvit, nasytíš-li chlebem hladového, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo a tvůj soumrak se stane poledním jasem. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva.

Zvaž dobře Ježíšovu nabídku a popros jej, aby ti pomohl k správnému rozhodnutí. Stojí to přece za to být jeho světlem, i když se, jako každá svíce, tím, že svítíš, podobně jako on současně stravuješ. Věříš tomu?

Bratra Amadeus

Vůbec by nebylo třeba vykládat učení, kdyby zářil sám náš život. Nebylo by třeba brát na pomoc slova, kdyby dostatečným svědectvím byly naše činy."

Sv. Jan Zlatoústý

Politický rozměr křesťanské víry III.

Biskup Joachim Wanke

3. Kritika a odpor - stát Bohu nepřátelský (Zj 13)

Konečně, když je řeč o politické dimenzi křesťanské víry, je nezbytně nutné se zmínit také o tom, jak Bible vyzývá ke kritice a odporu vůči státu, který je Bohu nepřátelský. Pro příklad si můžeme zajít do 13. kapitoly Zjevení sv. Jana, k onomu obrazu o šelmě a moři, představě násilí a moci, které jsou vůči Bohu nepřátelské. Celý svět žasne nad tím, co šelma dovede, a padá před ní, aby se jí klaněl. Nepochybně spatřoval Jan deportovaný na ostrov Patmos v šelmě římský stát, který se chystal k tomu, že za kultu císaře Domiciána znemožní křesťanům politickou loajalitu. Velice

působivá je i představa druhé šelmy, která vystupuje jako šéf propagandy první šelmy. Až do nejnovejších dějin chápali utlačovaní křesťané v těchto obrazech existenciálně politické systémy a vztahovali je na svou životní situaci.

Autor Zjevení dává jasný pokyn: Teď musí Boží lid osvědčit trpělivost a víru (Zj 13,10). Zde se tedy očekává připravenost k mučednictví v jeho bohatě odstupňovaných formách.

Není zapotřebí dlouhých výkladů, abychom si ukázali, že jde o stěžejní impuls této prorocké linie ke kritice společenských poměrů, což představuje hlavní přínos věřících lidí pro dějiny i současnost. Někdy může tato kritika dokonce překročit míru. Někteří samozvaní proroci se také domnívali, že budou moci zařídít Boží království již zde na zemi svými vlastními silami. Zde muselo křesťanství platit bolestnou daň. Ale nesporné je také to, že křesťanské svědomí z Božího příkazu a na Ježíšův pokyn dokázalo v každé době bránit politickému bezpráví, korigovat chybný vývoj společnosti a prosazovat humánní přístup.

V dnešní době nemáme v našem státě co do činění s Bohu nepřátelskou mocí. Ale přesto je důležité, aby si křesťan uchoval kritický pohled podle Božího slova jak na vlastní život, tak na život společnosti. Takový kritický doprovod politického života se samozřejmě nesmí izolovat. Musí být otevřen dialogu, být přístupný argumentům i protiargumentům, musí jej provázet politická kultura zastánce, který se nezastavuje, když je zaskočen, ale je připraven k rozumným kompromisům. Křesťanská víra, která mě zve především ke zpytování svědomí, vede mě, abych nejdříve vyňal trám ze svého oka, a pak teprve třísku z oka svého bratra, dává mi sílu k odstupu od vlastní osoby, kterým by se měl vyznačovat i dnešní politik. "Vystrašení politikové" mi nahánějí hrůzu.

V této souvislosti je nutno ještě jednou upozornit, že křesťanská víra neobsahuje žádné konkrétní návody na organizaci státu. Poslední koncil to formuloval takto: Křesťané mohou při stejné svědomitosti ve stejné otázce dojít k rozličným závěrům (Gaudium et spes, 43). Především v nových spolkových zemích bychom na tento náhled neměli zapomínat. Křesťanství se osvědčí v politice pronikáním základních křesťanských a lidských hodnot. Ze zaslíbení Bible jsou pro křesťanského politika významné úkol, světlo a síla (GS 42), ale ty nenahrazují žádný stranický program. Tak může i pro křesťany platit legitimní politický pluralismus, který ovšem musí skončit tam, kde se popírají základní Boží příkazy a šlape se po lidské důstojnosti.

Říkám otevřeně: I když vím o kompromisním charakteru nové zákonné úpravy práva na potrat, nemohu touto zákonnou úpravou nahrazovat 5. Boží přikázání Nezapínej! My katolíci na Východě jsme věděli, že socialistický stát nepodporuje naše hodnotové představy. Je mi velmi líto, že nová zákonná úprava platí nyní v celém sjednoceném Německu. Ale vím také, že státní zákon nemůže nikdy nahradit rozhodování podle svědomí. Zákon by měl podporovat rozhodování a tříbit svědomí. Tato šance je však promarněna. Tím více platí, že lidské jednání se musí řídit Božími přikázáními, ať už za podpory státního práva, nebo bez něho.

Takové a podobné konflikty mezi politickými danostmi a křesťanským hodnotovým přesvědčením jsou podle mého názoru výzvou pro společnost. Mohou přispívat ke korektuře vývoje, na který jsme si již zvykli. Křesťanská víra musí vždy v určitých bodech odporovat "duchu doby" (ne však ve všech oblastech), neboť jinak by nebylo něco v pořádku. Ne každá rána potřebuje ihned obvaz. Někdy je třeba nechat ránu otevřenou, aby hnis vytekl a mohla se od základu hojit.

Chtěl bych poukázat v tomto kontextu "kritiky a odporu" na jinou velice důležitou politickou dimenzi křesťanské víry. Chtěl bych ji vyjádřit Pavlovými biblickými slovy: Doufat proti vší naději. Anebo v obraze ze Zjevení: Autor popisuje, nejen jak vystoupila "šelma z moře",

poukazuje také na konci své útěchyplné knihy na nový Jeruzalém, který sestupuje od Boha na tuto zem a který se má stát naší vlastí. Tak trochu jsme na Východě v posledních letech okusili toto biblické zaslíbení jako nosnou sílu. Šíp křesťanské naděje doletí dále než šíp čistě vnitrosvětsky založené ideologie. To zakusila až do dnešní doby především utlačovaná a umlčovaná církev. Naděje zůstává i tam, kde nemůžeme vůbec nic dělat. To věděli mučedníci prvních dob stejně jako oběti moderních gulagů. Existuje záchrana, která překračuje všechny lidské možnosti, protože je to milost. Tomáš Morus posloužil kultuře politiky svou smrtí mnohem více než svou činností jako kancléř královského majestátu. Že tak mohl jednat, nevyplývalo z jeho humanistického vzdělání, nýbrž z jeho neotřesitelné, k Bohu orientované důvěry, která znovu naplnila jeho beznadějnou politickou situaci.

V mnoha stupních je taková schopnost důvěry a naděje důležitým zdrojem síly pro křesťany, kteří jsou politicky činní. Reality politické činnosti s ním nezacházejí v rukavičkách. Naopak: ocitá se více než jiní pod lupou. Právě proto potřebuje politicky angažovaný křesťan silnou "frustrační toleranci", která mu umožňuje, aby pronikl i tam, kde druzí již uvázli na mělčině. "Křesťanské očekávání budoucnosti dodává odvahu při ztroskotání, ale zůstává i trvalou nadějí proti zklamáním tohoto světa" (K. Lehmann).

Politickou dimenzi křesťanského - tři ukázky z Písma - mohou osvětlit tyto základní výpovědi k naší otázce:

Pro křesťanskou víru nepatří politika mezi "poslední věci" (perikopa o penízu daně), ale z horizontu "posledního" je i "předposlední" důležitým a možným prostorem k poslušnosti vůči Bohu (Řím 13). Možnost zvrácenosti v politickém volá křesťany nutně ke kritice a odporu (Ž 13), ale naděje na nebeský Jeruzalém dává nám sílu a vytrvalost, abychom přes všechny frustrace udělali pozemský Jeruzalém obyvatelnější.

Alexis Tocqueville (+ 1859) napsal v knize "O americké demokracii":

"Despotismus se obejde bez víry, svoboda nikoliv. Republika potřebuje náboženství mnohem naléhavěji než monarchie a demokratický systém mnohem více než jiné systémy. Jak by mohla společnost uniknout zhroucení, jestliže je nezpevňuje vazba mravů a politické se tudíž uvolňuje. Co s lidem, který jako pán sebe sama není poddán Bohu?"

(Předneseno 2.9.95 v augustiniánském klášteře v Erfurtu
na shromáždění k 50. výročí založení CDU)

Historie - mýty a skutečnosti I.

Dokončení

Jak to bylo s prvotní církví? III.

Proti proudu dějin

"Nostalgikové prvotní církve" vykonstruovali nejdříve umělé tvrzení, že církev odpadla od svých počátků, a pak vznesli zdánlivě logický požadavek: zpátky k pramenům. Když se však na to podíváme blíže, odhalíme, že je to závěr mylný až podvratný. Vypadá logicky a přijatelně, až na nepodložené úvodní tvrzení. Vracet se po způsobu archeologie k původní situaci opomíjí a znevažuje oněch skoro 2 000 let historie a tradice církve a nedá se zdůvodnit ani principy lidských dějin ani zásadními principy tradice. Výsledkem by byla jen mrtvá imitace, zkamenělina prvotní církve. Přání, aby se strom zase stal hořčičným semínkem, že by tak pohlcoval méně světla, je přirozeně pošetilé, stejně tak jako snaha "zrušit" dějiny a napsat je znovu. Nebyla by to

tedy korektura, ale násilný zvrát: měli bychom "novou" církev, která už by se nemohla odvolávat na autoritu Ježíšova založení a jeho jistou podporu v průběhu tradice a dějin ani na neomylnost svého vedení staletí pomocí Ducha svatého a učitelského úřadu.

Církevní tradice je Božím darem církvi, je to zprostředkující instance mezi tím, co je jednou provždy danou podstatou katolické víry, a konkrétní historickou situací. Nezřídka přispívá pod vlivem historického vývoje k upřesnění některých dosud nevyjasněných obsahů víry. Nezavádí tím žádné nové učení víry, jen je prohlubuje. Viděno očima víry, nejsou dějiny tradice náhodným vývojem, který by bylo možno zvrátit, nýbrž Duchem svatým řízeným a tedy závazným vývojem toho, co nám už bylo dáno jako neměnné.

Podezřelá ideologie

Úsilí o "přísně objektivní a historicko-vědecký pohled, o jaký usilují zastánci "prvotní církve" nápadně připomíná postoje moderního ducha doby, vycházejícího z idejí osvícenství. Je to jenom náhoda, nebo je tu podezření, že jde o určitou ideologii? Pro odůvodněné podezření mluví to, že jejich postoje nejsou nijak samostatné a původní, ale většinou se opírají o ideologicky negativně zatížené výsledky historicky-kritické biblické exegeze liberálního protestantismu 19. a 20. století. Nápadná je obsahová i principiální spřízněnost s osvícenstvím inspirovanými proudy v teologii a v církvi od 18. století a rozsáhlá shoda s postoji a požadavky tzv. modernistů 19. a 20. století. Všem těmto směrům je společné, že ideál vědeckosti, jak jej razilo osvícenství, přenášejí do zkoumání Písma sv. a učení víry církve, a to má za následek ztrátu nadpřirozeného a rozum převyšujícího božského obsahu. Podle nich Písmo svaté i nauka víry neobsahují pravdy zjevené Bohem, ale jen dokumentují historicky podmíněné situace lidské existence, a proto podléhají zákonitostem historického vývoje. Přenáší se tu do oblasti církve ničím nepodložený postoj J. J. Rousseaua (1712-1788), že počáteční fáze lidského soužití byly vždy ideální a později utvářená kultura znamená zradu původního ideálu. Ale podle katolického pojetí tradice právě vývoj v průběhu staletí není ani odpadem od počátků ani podstatnou změnou zjevených pravd, ale jejich harmonickým prohloubením. To, z čeho vycházejí "nostalgikové", nijak neodpovídá pravé podstatě a skutečnému průběhu dějin tradice, ale jen dokládá, že u zrodu jejich koncepce spíše stály opačné ideologie racionalismu a osvícenství a že je silně ovlivnily.

Zařazení prvotní církve do dějin tradice podle katolického pojetí

Co chápe katolická církev pod pojmem "tradice"? Jaké v ní zaujímá postavení prvotní církve? V církevním pojetí má pojem tradice především širší smysl jako veškeré - ústní a písemné - předávání všeho toho, čím katolická církev je a v co věří. V užším a specifickém smyslu však tradice znamená jen souhrn ústního podání církve. Pokud jde o původ jednotlivých tradic, zaujímá božské zjevení, tj. Písmo sv. a ústní podání, nejvyšší a nejzávažnější stupeň v tradici církve. Pochází přímo od Ježíše Krista a jeho apoštolů. Obsahuje všechny Bohem zjevené pravdy a ustanovení (nazýváme je depositum fidei - poklad víry), které církev nejdříve přijala od Krista a od Ducha svatého kázáním apoštolů, a které pak za přispění Ducha svatého nezfalšovaně dál předávala a předává. K tomu patří i pravdy, které jsou předmětem této naší úvahy, jako např. neměnnost podstaty tradice a církve, články víry (dogmata), její svátosti a její hierarchická struktura. Od božského podání je třeba odlišovat podání čistě apoštolské a konečně později církevní tradice, které sice také patří ke statkům církve (a proto nepodléhají nahodilým změnám), ale platnost takových tradic není nutně trvalá, všeobecná a neměnná. Ve světle velké apoštolské

tradice mohou být pozdější tradice uchovávány, upraveny nebo také pod vedením učitelského úřadu zrušeny (viz Kat. kat. církve 81-83).

Katolická církev vidí v průběhu tradice harmonický vývoj a je v ní neporušeně a bez falšování uchováván dar Božího zjevení. Proto se nemůže, jako k nějaké vykopávce, upnout k jedné fázi průběhu tradice a přitom podceňovat nebo odmítat fáze předcházející či následující. To platí taktéž a zvláště pro hodnocení prvotní církve. Církev chápe původní fázi tradice, která trvá až po smrt posledního z apoštolů, za rozhodující pro celistvost zjevení i pro pozdější průběh a vývoj. Vždyť církev přece také učí, že jí byl předán závazný obsah tradice celý a neporušený, aby jej prohlubovala v pozdějších fázích dějin tradice. Proto je v očích církve takový "archeologický" motivovaný návrat k prvotní církvi scestný a v naprostém rozporu s katolickým chápáním tradice. Katolická nauka poznává v průběhu tradice věrné, neporušené a nezfalšované předávání celé původní a konstitutivní zjevené Boží pravdy, bez něhož by nemohla být zajištěna kontinuita církve v průběhu věků a Boží plán s církví by nevyhnutelně musel ztroskotat. Nejvyšší zárukou toho, že dějiny tradice probíhají podle Boží vůle, je podle katolického učení trvalá pomoc Ducha svatého, který působí prostřednictvím učitelského úřadu církve. Dějiny tradice tedy není možno omezovat na pouhé přirozeně historické a společenské danosti a dělat je na nich závislými, ale musíme je - jak to odpovídá božské a zároveň lidské existenci církve - vždycky a především vidět a hodnotit ve světle nadpřirozeného charakteru víry.

Ne všechno, co se ve skutečnosti zabydlelo v tradici církve, nebo je prostě praktikováno, může být už proto označeno za závazný a legitimní obsah tradice. Je-li něco skutečně jen historicky podmíněno, nebo dokonce odporuje autentickému vývoji tradice, pak instancí, která v síle pomoci sv. Ducha rozlišuje pravdu od omylu, a tak zaručuje autenticitu tradice, je podle katolického učení jedině učitelský úřad církve, ne však "demokratický" konsensus některých skupin a členů církve nebo "lidové hlasování".

Máme-li se vracet k prvotní církvi, pak je to především následování horlivosti, poctivosti a důslednosti prvních křesťanů, kteří se neřídili duchem tehdejšího pohanského světa, ale věrně následovali Krista nezřídka až k mučednické smrti. Jak nám dokládá Písmo svaté (Sk 42-47), drželi se apoštolské nauky, drželi pospolu, pomáhali velkodušně těm, kdo to potřebovali, denně dleli v chrámě a konali eucharistickou obět', a to všechno s veselým a upřímným srdcem, takže se těšili přízni všech lidí. Co nám brání jednat podobně?

-lš-

Návrat semináře

Katolický seminář pro Rusko v Petrohradě byl bolševickou vládou násilně vyvlastněn a zrušen. 10. prosince 1995 byl znovu slavnostně otevřen. Katolický seminář byl od r. 1993 v Moskvě, ale podmínky byly nevyhovující. Seminaristé strávili mnoho času cestováním, protože ubytovna, jídelna a učebny byly každá na jiném místě. Kromě toho bylo zde napětí mezi katolickou a pravoslavnou církví.

Nový moskevský nuncius Mons. John Bukovsky doporučil, aby se seminář přemístil do Petrohradu, kde se před revolucí nacházel spolu s Katolickou akademií. Když námět dozrál, vyžádal si od nedávno zesnulého pravoslavného petrohradského metropolity Jana souhlas k přemístění semináře.

Ačkoliv metropolita byl znám svým protiekumenickým postojem a zvláště ostře odsuzoval "dogmatické omyly latiníků", dal svůj souhlas: "Byli tu předtím, patří sem i nyní."

Před revolucí měla katolická církev v Petrohradě rozsáhlý pozemek. Byl na něm kromě dvouposchodové budovy semináře a velkého seminárního kostela park a arcibiskupský palác, ve kterém sídlil arcibiskup Mogilev, který spravoval celou Rus. Prozatím bylo vráceno jen jedno poschodí této budovy. V přízemí je banka, která si je pronajala na dobu pěti let, a v prvním poschodí jsou různé úřady. Nájem za tyto prostory se odvádí městu, nikoliv majiteli.

Prostory, které nyní slouží semináři, byly krátce předtím nouzově restaurovány. Vodovod funguje jen v jednom křídle budovy, takže sociální zařízení mohou být pouze zde. Celková renovace nemůže začít, dokud jsou v 1. poschodí nájemníci.

Seminární kostel je ve velmi špatném stavu. Už zde začali s úpravou přepážek pro bankovní účely. Ve střední lodi byly již instalovány kovové konstrukce. Jenom jejich demontáž stála hodně peněz. Prozatím se bohoslužby konají v malé seminární kapli. Seminář vlastní na svém pozemku ještě jednu památkově chráněnou budovu, která sloužila v posledních letech jako garáže. Zde mají být zřízeny kuchyně a jídelna.

Prozatím bydlí seminaristé a profesori ve velmi stísněných podmínkách. Je naděje, že v příštích měsících prostoru přibude, protože seminář dostal zpět 400 m² ve vedlejším traktu. Z deseti tisíc čtverečních metrů před revolucí je to zatím jen tisíc tři sta.

Na počátku tohoto akademického roku bylo v semináři 50 seminaristů v prvních třech ročnících. Po dvou měsících jich bylo jen 37. Někteří se rozhodli seminář opustit. Jiní nebyli ještě zralí a vrátili se na fary, aby zde upevnili své povolání. To není nic překvapujícího, protože většina z nich jsou konvertité. Mnozí přicházejí z velmi těžkých rodinných poměrů, kde jsou na denním pořádku rozvody. Někteří pocházejí z pravoslavných nebo muslimských rodin.

Životní podmínky v semináři jsou svízelné. Seminaristé jednak studují, jednak pracují na renovaci budovy. Denní program je přísně regulován. Obyčejně se v Rusku začíná den mezi osmou a devátou. Seminaristé však musí vstávat v 5,45. Stravování v kantýně technické vojenské akademie je velmi hubené. Tři jídla denně stojí asi 100 Kč, ale nemají cenu ani polovinu této sumy. Důležitou složkou denního programu je modlitba. Eucharistie se slaví denně slavnostně s takřka benediktinskou důkladností. Také zpěv je velmi důležitý. Když se prochází chodbami a prostorami semináře, nechce se věřit, že zde ještě před několika měsíci byly úřady.

Seminaristé jsou ze tří apoštolských nunciatur v Moskvě, Novosibirsku a Karagandě. Vyučuje zde 27 profesorů, z nichž dva jsou pravoslavní duchovní. Mezi profesory jsou Francouzi, Němci a Lotyš. Rektorem je Don Bernardo Antonini z veronské diecéze, prefekt je Slovák, ekonom Polák a spirituál Argentinec. Vyučuje se rusky. Intelektuální a duchovní úroveň studentů je diferencovaná. Někteří jsou absolventy vysoké školy. Jeden student přišel ze Středoafričké republiky a získal ve Vladimiru inženýrský diplom. Jiní navštěvovali technické školy. I věkové rozdíly jsou velké, studenti mají od 18 do 40 let.

Zahajovací slavnost se konala v chrámu Panny Marie Lurdské v Petrohradě. Účastnili se jí nuncius, tři biskupové, asi 40 kněží a velký počet věřících. Liturgie trvala 4 hodiny, protože koncelebrovali i pravoslavní. Byla to největší slavnost, jakou tento chrám zažil.

Není lehké dát odpověď na budoucnost semináře, ale atmosféra je zdravější a příznivější než v Moskvě. Město a jeho obyvatelé jsou tolerantní. Na Něvském prospektu stojí vedle sebe kostely různých vyznání. Říká se mu také "ulice trpělivosti". I seminář vyžaduje mnoho trpělivosti a mnoho Boží pomoci!

P. Florian Karpusiak, CM

Skrze Marii k Ježíši - vstříc roku 2000

O slavnosti Narození Panny Marie 1995 začala v Puy en Velay (Francie, departement Haut Loir) jedna z nejzvláštnějších poutí, jaké kdy svět viděl: 108 soch Panny Marie, představujících francouzské diecéze, navštíví do září 1996 36 000 obcí v zemi.

Pak se hned vydají na cestu do ostatních evropských států a odtud do celého světa. "Pout' madon" probíhá pod heslem: "Skrze Marii k Ježíši - vstříc roku 2000". Podnět k této akci zavládl notář Edmond Fricoteaux, který úzce spolupracuje s "Confrérie de Notre-Dame de France" (Francouzské bratrstvo Panny Marie).

Sochy, vytvořené zčásti renomovanými umělci, jsou přepravovány ve speciálních přívěsech - lidová mluva je rychle pojmenovala "mamomobil" - které táhne najatý vůz.

V jednotlivých místech jsou sochy, pokud to dovolí příslušný farář, vystaveny v kostele, jinak v soukromých domech. Zůstanou tam během jedné noci modliteb. Pořadatelé počítají s asi 40 000 takových modlitebních nocí ve Francii a se 300 000 v celém světě až do r. 2000. Potřebné týmy po asi deseti spolupracovnících na jedno biskupství jsou k dispozici ve všech diecézích.

Posvěcení 108 soch se ujal dne 8. září biskup z Puy, Mons. Brincard za přítomnosti asi 30 000 věřících. Jejich "rozeslání" však, jak vysvětlil, není možné, protože k tomu není zmocněn biskupskou konferencí. Celý projekt se odehrává v rámci "legitimní svobody dětí Božích".

Je "do té míry záslužný, jak vyjadřuje víru malých a pokorných, jinými slovy víru všech, jimž náleží zvláštní místo v srdci církve". Na konci mše, které se zúčastnil též světící biskup ze Saigonu, Mons. Nguyen Van Thuan, zahájil modlitbu sv. růžence Mons. Gaidon, biskup z Cahors a velký Mariin apoštol.

Úspěch a účast ve farnostech a místech záleží samozřejmě do značné míry na odezvě, s níž se projekt setká u biskupů a kněží. A ta je, jak lze dnes očekávat, rozličná. Podle zprávy časopisu "L'homme nouveau" ze 17. září vyjádřilo dosud 30 francouzských biskupů své sympatie k tomuto záměru a přislíbili podporu. Asi 25 naproti tomu jej s větším či menším důrazem odmítlo.

Je třeba vyčkat, na kterou stranu se přikloní dosud mlčící polovina episkopátu, případně zda vůbec zaujme stanovisko. K odpůrcům akce patří biskup z Montpellier, Mons. Boffet, který dokonce 23. září nechal v kostelích svého biskupství přečíst zvláštní prohlášení (otištěno v deníku "Midi libre" z 24. září). V něm zaujímá postoj k cíli tohoto projektu, formulovanému takto: "Maria navštěvuje celý svět, aby shromáždila své děti ve svém Neposkvrněném Srdci, vedla je ke svému Synu a snažně prosila o dar nových letnic." Mons. Boffet k tomu říká: "Ať by byly záměry tohoto projektu jakékoliv, nemyslím, že by to byl vhodný prostředek, jak dosáhnout takového obrácení. Chceme-li skutečně ctít Pannu Marii, musíme se co nejpřesněji držet obrazu, který nám o ní podávají evangelia. Zdá se mi, že to neplatí o tomto projektu, který se v podstatě představuje ve voluntaristickém (tj. více vůlí než rozumem neseném) a triumfalistickém světle."

Dále se biskup z Montpellier domnívá, že je jeho povinností poukázat na to, že se zde jedná o čistě soukromou iniciativu, které se od francouzské biskupské konference nedostalo žádného oficiálního uznání.

Iniciátor pouti, Edmond Fricoteaux, který ostatně se svým plánem seznámil i papeže Jana Pavla II., zdůraznil v jednom interview, že se jedná o soukromou, laicky organizovanou akci.

Čtenářům přitom bezděky přijde na mysl jiný, laicky organizovaný podnik - Kirchen Volksbegehren - lidové hlasování v církvi. Rozdíl mezi oběma je ovšem obrovský: zatímco jedni se dožadují toho, co jim církev nemůže schválit, dožadují se druhí pomoci Matky církve Panny Marie.

Modlíme se se Sv. otcem

Úmysly apoštolátu modlitby na měsíc únor

Národní: At' všichni, kdo mají zodpovědnost za vzdělání dětí a mládeže, dokáží vzbuzovat soucítění s nemocnými a trpícími.

Všechny letošní únorové úmysly mají vztah k nemocným a trpícím. Ti, kdo určovali tento úmysl, si snad neuvědomili jeho šířku, aktuálnost a naléhavost. Nemáme se modlit přímo za děti a mládež, ale za ty, kdo mají odpovědnost za jejich výchovu. Děti a mládež jsou budoucností národa, lidstva, ale i církve, jak opět a opět zdůrazňuje Sv. otec.

V listopadovém všeobecném úmyslu jsme se modlili za obnovení smyslu života těch, kteří s ním chtějí dobrovolně skoncovat a kteří odmítají převzít dále štafetu života. Sebevražda je na prvním místě mezi příčinami úmrtí mladistvých, a tato tendence nebezpečně stoupá.

Když se vrátíme k misijnímu úmyslu za prosinec 1995 a k prosincovému úmyslu národnímu (jsou ve Světle č. 48/95 z 26.11. a v KT č. 50/95 z 10.12.), zjišťujeme tam otřesná fakta, kdy tři šestiletí hoši ušlapou k smrti pro nic za nic pětiletou holčičku, anebo že dva mladiství utýrali k smrti malé dítě, anebo zprávu řeholnice Terezy Bellové o dětech-vojácích v Africe, které krutostí předčí i otrlé vojáky a které plní rozkazy, jež odmítají plnit dospělí. Anebo KT č. 51 referující o dětském krizovém centru. Uvádí skutečnost, že nejvíce se sociální pracovníce setkávají s případy porozvodových sporů o dítě, fyzickými delikty a sexuálním zneužíváním. "Oproti minulému roku stoupl počet sexuálních deliktů. Nejčastěji jsou děti zneužívány nevlastním otcem, ale vyskytly se i případy sexuálního obtěžování na školách v přírodě a lesních táborech." "Bohužel stále více přibývá dětí, pro které pobyt v původních rodinách není bez rizika." Zmíněný článek má v podtitulu "Každým rokem je v ČR utýráno k smrti 50 dětí. Neúměrným fyzickým trestům, psychickému teroru a sexuálnímu zneužívání jsou vystaveny děti nejen v problémových, ale i některých "spořádaných" rodinách." Podobných zpráv je bezpočet.

Ale co to má co do činění s národním úmyslem, kdy nás biskupové vybízejí modlit se za odpovědné činitele výchovy? - Má! A mnoho! Nutí nás to zamyslet se nad tím, kdo naše děti a mládež vychovává. Na prvním místě jsou to rodiče. A zde je třeba nejdříve poděkovat těm rodičům - a je jich dost - kteří berou své otcovství a mateřství vážně a dokáží svým dětem věnovat i čas. Pro ně na zamyšlení jen jedna otázka: Je toho času dost? Dále "vychovávají" děti a mládež rodičové, o nichž byla řeč výše. Jaké budou výsledky této "výchovy"? Budou ti mladí vychováni k jejich obrazu, nebo budou ještě horší?

Dalším významným činitelem výchovy je škola. Převážná většina činitelů ve školství prošla vzděláním v duchu marxleninismu a materialistického světového názoru. (Čest výjimkám!) Z mnohých výchovných pracovníků ve školách je to na dálku cítit. Stěží lze předpokládat, že budou učit děti Desateru a IV. přikázání. Lví podíl na výchově dětí a mládež má televize a video. Horory a krváky sledují s očima na vypadnutí i děti, které ještě neumějí napsat ani první písmena abecedy. Příčina? - Rodiče nemají pro své děti čas!

Nezanedbatelnou částí ve výchově dětí a mládeže je parta a ulice. To vědí i dobří rodiče, když musí hlídat a napravovat, co si dítě odtamtud přinese. Nejen v hlavě, nýbrž i v puse a v srdci.

A nakonec - hlavně pokud jde o soucítění s nemocnými a starými - jsou to naše drahé babičky. Znáte to všichni. V dopravním prostředku uvolníte místo staré paní, a ona tam posadí svého

mazlíčka. Jsou podle úmyslu našich biskupů zahrnuti do našich modliteb i tyto "výchovné" kádry, o nichž byla řeč, anebo jen katecheti, katechetky a dobří rodiče? Uvažujte sami.

Modlitba - meditace

Bože,

Ty, který jsi nás všechny svázal
do této kytice života,
dej nám milost pochopit,
jak naše životy závisí na odvaze,
horlivosti, poctivosti
a bezúhonnosti našich bratří.

Ať jsme si vědomi jejich potřeb,
ať víme o jejich věrnosti
a ať i my cítíme
svou odpovědnost za ně.

Reinhold Niebuhr

Pobožnost v Církvi XVI.

(pokračování)

Z otevřeného Srdce se zrodila Církev (2)

Zapamatujme si dobře: hereze se vždy rodí logicky a přirozeně z rozkolů. "Hle, vznikají nové hereze, neboť rozkoly trvají," psal už ve 14. století Heinrich Langenstein. Když se odvrhne autorita učitelského úřadu, nejprve se začne zpochybňovat a brzy nato popírat. Když rozkol přetrhá sociální pojiva, vzápětí přichází hereze popírající doktrinní spojitost. Takto se Anglie stala nejprve rozkolnickou a teprve potom heretickou. Totéž je i s Lutherem. A stejně dnes rozdělenost mezi katolíky vyvolává bludy. Máme na tom i my svůj podíl zodpovědnosti. Proto dříve než bychom soudili druhé, buďme nejprve sebekritičtí.

Když chceme, aby nás považovali za přátele Ježíšova Srdce, když chceme být jeho přáteli, zeptejme se, jestli nepácháme "hřích přitele", to jest jestli snad nevytváříme rozkol tam, kde má vládnout jednota. A dále musíme říci, že jednotu podkopávají všichni, kdo tak nebo onak brojí proti církevnímu učitelskému úřadu, který představuje papež a biskupové v jednotě s papežem. "Kdo vás poslouchá, mne poslouchá," říká Ježíš. Proto tvrdit, že katolická hierarchie nechápe dnešní svět, že ne dost rychle kráčí dopředu k reformám - reformám, které by pod pláštěm přizpůsobování se světu útočily proti samým Božím příkázáním a učení evangelia - všichni, v očích kterých II. vatikánský koncil je zastaralý a pomalý a kteří sní už o III. vatikánském sněmu, který by zavrhl náboženské pravdy, které již údajně překážejí - takto smýšlet a nechtít slyšet papeže, který vhod i nevhod opakuje pravdu - znamená rozdvajovat křesťanskou jednotu, útočit proti víře.

Pokud mezi námi existují lidi tohoto druhu, musíme jim jasně a rozhodně říci ve jménu Ježíšova Srdce: Jdete nepravou cestou! Ba víc: Vystavujete se nebezpečí, že se stanete slepými, kteří jiné slepé vedou do jámy. Vaše chování rozkládá živé síly Církve, ničí je. Brzdíte příchod Božího

království, který se zdánlivě usilujete urychlit. Důvod je jednoduchý, jelikož jen jedno je potřebné: bezpodmínečná poslušnost papežovi a biskupům, kteří zachovávají jednotu s papežem.

"Aby všichni jedno byli"

Nezraňujme Ježíšovo Srdce tím, že zraňujeme jednotu jeho Církve! Ale svojí horlivostí a poslušností vůči ní, papežovi, biskupům napravme jednotu roztrhanou našimi omyly a poklesky! Modlit se za Církev je dobré a potřebné! Ale ještě lepší je být jejími pravými členy: "Ne ti, co mi říkají: 'Pane, Pane,' vejdou do nebeského království, ale ti, co plní vůli mého Otce, který je na nebesích." A Otcovou vůlí je, abychom nebyli nevěřící, ale věřící "konající všechno, co nám řekne On," to znamená Ježíš a jeho Církev (protože Ježíš a Církev jsou jedno, jak to řekla sv. Johanka z Arku), a to bez námitek, bez kontestace. Když posloucháme, nemůžeme se oklamat, naopak, démon je vždy tam, kde je neposlušnost.

Ať Ježíšovo Srdce vzbudí ve všech a v každém jednotlivě upřímnou, hlubokou, zkrátka dětinskou lásku vůči Církvi! Nemůžeme milovat Ježíše, kdybychom nemilovali i ji tím, že ji následujeme, klademe svoje šlépěje do jejích stop, jako když dítě kráčí ve stopách své matky a drží se jí za ruku! Když se dítě vytrhne z rukou matky a rozběhne se dopředu anebo začne zaostávat za matkou anebo cupkat u ní, hrozí mu nebezpečí, že upadne anebo že se zraní. Stejně tak se děje i s těmi, kdo nejsou v úzké jednotě s římským veleknězem, s naukou a směrnicemi hierarchie. Kéž by bylo Ježíšovo Srdce stále otevřené, aby nás přijalo do sebe! Ale ať ho otvírá a zraňuje láska vůči nám, a ne už naše hříchy, naše nedostatečná víra, nedostatečná naděje a nedostatečná poslušnost!

Dar bez výhrad XVII.

Odmítnutá dokonalost

Bohatému mladíkovi, který se ptá: "Co mám konat, abych dostal život věčný?" a který zachovával Boží přikázání od mládí, ukazuje Ježíš cestu, co vede k nejvznešenější svatosti: "Běž, prodej, co máš, a rozdej chudým. Potom se vrať a následuj mě!" Žel, tento mladík zakopl o požadavky, které si vyžadovalo duchovní povznesení. Líbila se mu dokonalost, ale nechtěl ztratit ani svoje pozemské majetky. Zapomněl, jak později napíše sv. Markéta-Marie, že "naše srdce je příliš malé na to, aby uneslo v sobě dvě lásky". Neposlechl volání Ježíšova Srdce.

Ve své Rozpravě o Boží lásce sv. František Saleský přísně soudí tohoto mladíka. "Je to těžký hřích," říká světec, "pohrdnout touhou po křesťanské dokonalosti... Je to strašná neúcta vůči tomu, který nás s takovou láskou a líbezností zve k dokonalosti, když se mu řekne: nechci být svatý ani dokonalý, ani si už nepřeji mít účast na tvé přejícnosti, ani nechci následovat rady, které mi dáváš pro můj pokrok." (Kniha 8, kap. 8.)

Láska, která mnoho požaduje

Láska Ježíšova Srdce je láska, která překypuje, přitahuje, volá; požaduje od člověka všechno a vyzývá ho, aby se zřekl sebe, aby daroval všechno a nic si neponechal. Je to láska, která je ohněm, co stravuje, zachytává celou bytost a spaluje ji na Boží slávu. Všeobjímající požadavky Ježíšovy lásky jsou vyjádřeny slovy: "Pojď a následuj mne!" Když se Ježíš podívá na duši, když ji zasáhne svojí vřelou něžností, žádá od ní, aby mu darovala celou svoji bytost. Je třeba hned zanechat rodinu i majetky, lidské výhody i lidské naděje, a zvláště svoji osobu a následovat Učitele, i když nevíme, kam nás povede, ani se ho na to neptáme, protože se úplně podřizujeme

jeho vůli. "Následuj mne!" A hle, očarováni tímto Ježíšovým dobytelským pohledem, opojeni jeho půvabem, i když ho nikdy neviděli, s nejčistější a nejhrdinšější vírou, muži i ženy všech ras, každého věku, každého stavu, ze všech krajin, zanechávají všechno a jdou za ním; jdou za poutníkem Ježíšem, třebaže neviděli jeho tvář, ale přemýšleli o jeho lásce, a to jim stačilo.

Tedy opravdu neustálý zázrak, který pokračuje ve všech stoletích od břehu Tiberiadského jezera, kde pozval kdysi Petra a Jana s jejich bratry a přáteli. Kristova láska volá všude: Augustina, Markétu Kortonskou, Karla Foucaulda ze samého pekla jejich hříchů; Aloise Gonzagu a Marii Goretti v nevinosti jejich čistých duší. Ježíš vede do kláštera Bernarda i Terezku z Lisieux, Františka i Dominika na cesty, Františka Xaverského do Indie, Japonska a Číny, Arského faráře do vězení zpovědnice, ugandské mučedníky do ohně. Podívejme se však na ně zblízka: všem bije srdce toutéž láskou k Ježíšovi. Stačilo, aby je pozval jedním pohledem, aby vyslovil milá a strašná slova: "Pojď, následuj mne!" a tito hned vykročí jako průvodci, učedníci a následovatelé, sluhové a přátelé, zamilovaní do něho více než do čehokoliv na světě, laskající ho libostí, která je rovná pokloně. Protože v pozvání Krista-člověka pocítili volání k věčné Lásce.

Ježíšovo Srdce je Božské Srdce

Když k němu přistoupil bohatý mladík, oslovil ho: "Učiteli dobrý!" Nato mu Ježíš odvětil: "Proč mě nazýváš dobrým? Jan Bůh je dobrý!" Touto odpovědí nepopírá Ježíš vlastnosti, kterými ho zdobí mladík, chce jen vyzvednout jeho pramen. Mladík ho nazývá dobrým, a jím i skutečně je, ale tato dobrota není jednoduchým následováním, čirou kopií Božské dobroty, ale samou Boží dobrotou. Jelikož je bytostným Dobrem, má právo říci lidskému stvoření: "Následuj mě!" Protože který člověk by se odvážil něco takového žádat od svého bližního? Takový člověk by byl bláznem, který žádá nemožné, ba něco zakázaného. Protože lidská láska nežádá nikdy, ani tehdy ne, když jsou srdce velmi blízko spojená, úplné zřeknutí se osobní iniciativy a zodpovědnosti. Naopak. "Pojď, následuj mě!" vyžaduje zřeknutí se sebe samého. Od člověka se požaduje, aby mohl říci: "Mně žít je Kristus!" Člověk ho bude milovat nejvíce tehdy, když bude tak přetvořen ve své osobnosti, že sám Ježíš se bude milovat v něm.

Ježíš tedy žádá od nás všechno, protože jeho Srdce je Srdce Božské, protože je to Srdce plné nesmírné dobroty. On jediný je hoden, aby byl milován. "Všechna srdce by měla toužit po tom, aby tě milovala, a měla by bolestně vadnout po tvé lásce," píše bl. Suso. "Slova lásky tečou tak živá z tvých úst, že prudce zraňují početná srdce ve květu těch dní, že v nich úplně hasne to, co se ztrácí!" A hle, co podle téhož mystického autora říká věčná Moudrost: "Poslouchej, moje dcero, podívej se, nakloň ucho ke mně, zapomeň na sebe jakož i na všechny ostatní věci. V sobě jsem nepochopitelné dobro, vždycky jsem jím byl a stále jím zůstávám. Jsem ten, co nikdy nebyl vyjádřen a ani nebude nikdy vyjádřen. Mohu způsobit, aby mě člověk pochopil v srdci, ale ani jeden jazyk nemůže slovy vyslovit, co jsem..."

Hle, všechno, všechna krása, všechno kouzlo, všechna líbeznost, jakou byste si jen mohli představit, se nachází ve mně ještě nádherněji, než to může někdo vyslovit...

Ach, podívej se, jsem tak srdečný vůči tomu, kdo mě miluje, má objetí jsou tak sladká, moje polibky tak něžné pro čistou duši, která miluje, že by mě všechna srdce měla vyhledávat...

Není ve mně nic, co by se nelíbilo. Ve mně se nachází všechno, co se líbí touhám srdcí. Hle, jsem tak čisté Dobro, že se tomu, kdo přijme z něho jen kapku v tomto čase, proměňuje na hořkost každá radost a příjemnost tohoto světa, pro toho jsou všechny majetky a všechny pocty jen odpadky bez hodnoty. Moji milovaní budou obklíčeni mojí sladkou láskou, ponořeni do jednoho

jediného, spojení s Dobrem, ze kterého vyšli a do kterého se vrátí. Má láska může také shodit těžké břemeno z těch, kteří začínají těžkým břemenem hříchu vytvářet v sobě nevázaná srdce. Člověk, který dává své srdce jen mně, žije v slastech a umírá v jistotě... Proto je pochopitelné, že se duše rozhoduje následovat Ježíše: "Moje srdce," říká ještě Suso, "vyvolilo si jedinou lásku, která ho zasytí hlubokou láskou, která nikdy nepřestává."

Láska očišťuje a proměňuje

Tehdy začne pro duši, která objímá Ježíšovu cestu, nebezpečná hra Boží lásky. A vskutku, jednota v lásce mezi Ježíšem a jeho vyvoleným se nemůže uskutečnit bez úplné shody srdci. Protože jaké spojení by mohlo existovat mezi absolutní dobrotou a srdcem plným zloby? Proto po prvním povolání přicházejí očišťování, která připravují na spojení. Tedy kdo následuje Ježíše, musí snášet od něho výčitky, které otřásají vlažností, zkoušky, které jako popáleniny ničí egoismus, v jistém smyslu vypalují duši a vyvolávají její mnohostranné svědectví stále vřelejší oddanosti. Duše bude muset snášet bolestný pocit Ježíšovy vzdálenosti, ačkoliv přítomnost i dále trvá a fakticky se stává stále důvěrnější. Duše bude muset snášet skrývání a odmítání, když bude prosit Ježíše. Bude muset trpět do noci, do které ji bude Ježíš nořit. Trýznit ji budou pocity osamělosti. Bude jí těžko, až k zoufání. Srdce, které se přivinulo k Ježíšovi, klesá na mysl, nenachází pokoj. Jsou dny, kdy si myslíme, že Ježíš žádá příliš mnoho. Ve své knize Přítel a milovaný píše Raimund Lullus: "Přítel plakal kvůli utrpení, které snášel pro lásku. A láska říkala, že pláč a slzy přítelovy jsou surovinou jeho velké lásky. Přítel si přeje zemřít, protože neumí utéct od lásky, pro kterou tak mnoho trpí. Láska a milovaný posilnili přítele, aby nezemřel, aby ani láska nebyla mrtvá, aby i přítel byl velmi žádaný." Takto Kristova láska nedává ani na chvíli pokoj. Provází ji vždy velké utrpení, které ji jinak přináší i nevyslovitelné radosti. To je láska, která v tomtéž čase i trápí i pomáhá. Ten však, kdo se dá vést Ježíšovým Srdcem tam, kam ono chce, brzy přichází k svaté indiferenci.

"Přítel s velkou láskou," píše opět Raimund Lullus, "nedělá rozdíl mezi slastí a utrpením, které přijímá od přítele. Pokud tomu tak není, jeho moc milovat nevystupuje ještě do nebe." Jako velký trubadúr Bernard Ventadour by mohl říct "V srdci mám tolik lásky, veselosti a radosti, že se mi led zdá květem a sníh zelení." "Ba," říká ještě Raimund Lullus, "přítel utíká od nejmenších utrpení lásky, aby mohl spočinout v největších."

"Božská Láska nemůže strpět žádnou směs" (Sv. Markéta Marie).

Možná, že bohatý mladík cítí už dopředu, co bude laskavé Ježíšovo Srdce od něho požadovat. A skutečně, kdokoli položí prst na ozubené kolečko Božské lásky, pokud to tak lze říci, musí se vložit do ní celý. Protože není možné představit si chladnou lásku k podstatné Dobrotě. "Na křídlech ospalé lásky letí hříšník do pekla" (R. Lullus).

Kdo kráčí za Ježíšem a neohlíží se zpět, vydal se mu celý a jednou provždy, přes všechny slabosti. Srdce má tam, kde položil svůj poklad: jeho život se skládá z toho, že myslí na něho, že ho uctívá, že mu slouží a že ho miluje. Poznává malost svého srdce. Ale miluje Lásku, aby tato byla milovaná, protože je toho hodna. Ježíš je pro něho Srdcem, které naplňuje všechny jeho mohutnosti, všechny jeho schopnosti. Ježíšova něžná láska nikdy nepřestává. A tehdy se dává bez výhrad: "V prostotě svého srdce všechno jsem ti dal, Pane," anebo, jak se vyjadřuje Pascal u konce "Ježíšova tajemství": "Všechno ti dávám, Pane." Nežádá nic, jen zůstat v Ježíšově lásce, ví nakonec dobře, že ji nebude moci nic oddělit od něho.

Skutečně, jak velké štěstí ztratil mladý boháč pro svoje velké majetky! A naopak, kolik štěstí našli ti, které Ježíš miloval a pozval do své důvěrnosti. Oni souhlasili se všemi požadavky slov: "Pojď a následuj mne!" Zanechali všechno, aby našli poklad skrytý v jeho lásce!

P. Jean Ladame S. J.

Křesťanská Matka III.

Četba na pokračování

Život matky sv. Jana Boska

P. Jan Pořícký

Všimáme-li si života, přijdeme k názoru, že když Pán Bůh na někoho sešle velký kříž, bývá to znamením, že má s tím člověkem zvláštní úmysly. Životní zkušenost totiž ukazuje, že koho nic zlého nepotká, ten nic dobrého nevykoná. Stálá pohoda, stálý úspěch, stálé pohodlí jsou nebezpečné. Uspávají nás, že žijeme životem líným, bezvýznamným, neplodným, životem bez zásluh. Kříže jsou vzpruhou k velkým činům. Ukázalo se to na domácnosti Boskově. I ona byla navštívena po pětiletém štěstí nečekanou krutou ranou. Ztratila živitele. Domkář Bosko vypomáhal v létě u souseda. Práce byla těžká, den parný. Bosko zcela zpocený zašel do chladného sklepa, chvíli se tam zdržel a bylo zle. Dostal prudký zánět plic a za čtyři dny mu zvonili umíráčkem. Apoštol mládeže sv. Jan Bosko nejednou o tom mluvil. Vyprávěl, jak ve dvou letech osiřel. Tatínkova smrt byla jeho první, nejranější vzpomínkou. Malý hošík byl s ostatními domácími u otcova smrtelného lože, ale neměl ani zdání, co se děje. Když umírající skonal, matka s pláčem mu pravila: Jeníčku, už nemáš tatínka... A proč bych ho neměl? Vždyť leží na posteli. Domáci se domodlili a odcházeli ze světnice. I malý Jeník měl odejít, ale postavil si hlavu, že bez tatínka nepůjde. Počkám, až vstane a půjde se mnou. Matka ho přivinula k sobě a vzlykajíc opakovala: "Mé ubohé dítě, už nemáš tatínka. On nikdy nevstane." Teď se dal do pláče i on. Neměl jasného pojmu, co mu říkají, ale přece jen tušil, že ho potkalo něco velmi zlého. Svaté Písmo nás ujišťuje, že jako zlato ohněm se zkouší, tak neštěstím se zkouší cena člověka. Ukáže se, jakou kdo má povahu. Povaha slabá se zhroutí. Jen pláče a naříká. Povaha statečná se dá do práce, do boje. Mladá vdova projevila povahu statečnou. Zemřelý manžel jí zanechal tři sirotky a starou, churavou matku, zanechal jí malé hospodářství, bez jakýchkoliv úspor. Ona musí tedy napnout všechny síly, aby uhájila živobytí. Čeká ji úporný zápas o skývu chleba. Věděla, že ten zápas bude jejím údělem až do smrti. Ale neběží jen o vezdejší chléb. Jsou tu děti. Nejstarší, 13letý Antonín je z prvního manželství, Jan a Josef jsou její vlastní. Jan má dva roky, Josef čtyři. Když nemají otce, musí jim dát vychování sama. Na ní bude nyní záležet, jací z nich budou jednou lidé. Jestli nedá základ domov, pak ho nedá nikdo, ani škola, ani kostel. Srdce dětí utváří matka. Výchova dětí bude také nejtěžším úctem před soudnou stolicí Boží. Asi 40 roků předtím zemřel švýcarský spisovatel J. J. Rousseau. Všeobecně se tvrdilo, že se zastřelil. Svět ho slaví jako velkého vychovatele, průkopníka moderní pedagogiky. Ale byl vychovatelem pouze v teorii. O výchově psal, ale své vlastní děti poslal do sirotčince, aby se o ně staralo město. Dobré rady měl jen pro jiné. Matka Bosková byla prostá, venkovská žena. O výchově nepsala, ale vychovávala a dokázala víc, než leckterý učený pán. Udržela domácnost v dobrém chodu, s nemocnou tchyní se dobře snášela, děti vedla laskavě, ale pevně, takže všude vládl pořádek. Synové vzpomínali, jak se u nich konala modlitba. Ráno a večer před svatým křížem klečely tři děti, za nimi maminka a babička, a všichni prosili o vezdejší chléb, o sílu a požehnání k práci.

Chlapci měli mít Pána Boha stále na mysli, aby si zvykali kvůli němu být hodní. Matka jim říkala: On všechno vidí. Já mohu být pryč, ale On je pořád u vás a s vámi. Když se večer setmělo, sedávali na prahu a jejich oči v němém úžasu se utápěly v obloze, poseté nesčetnými hvězdami. Matka jim vštěpovala touhu po nebi: Obloha je plná hvězd, co teprve světla je v nebi. Nebe zvenku je tolik krásné, co teprve krásy je uvnitř nebe. Při západu slunce, když do údolí padá tma, zasněžená temena hor jsou ještě ozářena sluncem a sníh přitom dostává červenou barvu, jakoby tam byla rozsety samé růže, a ledovce se třpytí jako diamanty. "Děti, to je divadlo. A víte, proč to Pán Bůh udělal? Aby nás potěšil. On je k nám nesmírně hodný." Totéž jim říkala, když v zimě skučel ledový vítr, když za okny padal sníh a domácí se hráli u vytopených kamen. Otec nebeský se o nás stará, abychom nemuseli mrznout. Nemáme mu za to poděkovat? Měli velkého hlídacího psa. Děti s ním byly jedna ruka. Kdyby pes uměl mluvit, jistě by si tykali. Ale velké zvíře mnoho spotřebovalo a rozpočet chudé domácnosti musel počítat s každým soustem. Proto když kterýsi příbuzný ze vzdálené osady se o psa zajímal, matka mu ho nabídla. Odvedl si ho s sebou. Jen však došli, pes se novému pánu vytrhl a uháněl zpátky. Pak ho dali na řetěz. Dopadlo to zas tak. Odvázali ho a pes byl pryč. Když se to několikrát opakovalo, matka se rozhněvala, vzala hůl a že ho zažene po zlém. Ale zvíře se nahrbilo, nastavilo záda a trpělivě čekalo na rány, jen když nemusí pryč. Markétu to dojalo. "Jaká přichylnost u té němé tváře. Kdybychom, Pane Bože, my byli tak věrni Tobě, oč by se to lépe žilo." Byla zvyklá všechno obracet na Pána Boha. Její život byla ustavičná služba Boží, ustavičná modlitba. Vždycky se jim dobře nevedlo. Přišly kroupy a zničily vinici, že toho roku se na ní nic nesklidilo. V takových chvílích děti neslyšely nikdy, že by matka mluvila proti Pánu Bohu, že by proklínala, že by se rouhala, nebo aspoň příliš naříkala. Sklonila hlavu a šeptala jako starozákonní Job: "Pán Bůh dal. Pán Bůh vzal, budiž jméno Páně pochváleno. On ví, proč to dopustil." Zlé byly roky 1815 a 1816, když skončily dlouhé války. Jako kdysi po třicetileté válce koncem dubna obilí již metalo, ale v polovici května pak všechno pomrzlo, tak i po francouzských dvacetipětiletých válkách dostavily se pozdní mrazy, pak úporné sucho, krutá neúroda a velký hlad. Těžko se žilo pod chudou střechou ubohé vdovy. Patero úst chtělo jít, co co? Doma ani kouska chleba, ani troška mouky, a u lidí se nedalo docela nic sehnat. V chlévě stála ještě kráva s telátkem. Neměli by tele zabít? Ale co jestli přijdou o krávu? Tak budou na mizině. Zbožná žena, nevědouc, jak se rozhodnout, hledala útočiště v modlitbě. Pane Bože, posvět' mne, vnukni mi, co mám dělat? Vnuknutí přišlo. Tele zabili, zachránili se před smrtí hladem a brzy na to se poměry zase obrátily k dobrému. Pán Bůh dopustil, ale neopustil.

Poněvadž rodiče dali dětem život, mají velmi přísnou povinnost je vychovávat. Proto mají být uznáváni za jejich první a hlavní vychovatele. Jejich výchovné působení je tak důležité, že se dá obtížně nahradit, když chybí. Rodiče mají totiž vytvořit rodinné prostředí prodchnuté láskou a oddaností k Bohu a lidem, příznivé pro výchovu dětí, a to osobní i společenskou. A tak je rodina první školou společenských ctností, které potřebuje společnost.

(Z koncilního dokumentu *Gravissimum educationis*, 3)

Zprávy z poutních míst

Sestra Emanuela píše

Medžugorje, 15.1.1996

Pochválen buď Ježíš!

Pater Slavko a Mirjana dnes letí na ostrov Ile Maurice, velmi vnímavý pro Medžugorje, hlavně od doby, kdy jejich kardinál, bývalý papežský legát Mons. Margéota, Medžugorje navštívil.

P. Slavko poletí pak 22.1. do Afriky (Uganda), kde má mluvit v několika městech. I tamější kardinál, Mons. Wamala miluje Medžugorje, které loni navštívil. Tehdy k nám přišel a řekl nám: "Věřím, že je to opravdu sv. Panna, která se zde zjevuje. Obtěžuje-li se, aby k nám přicházela a promlouvala, měli bychom se i my obtěžovat: přicházet poslouchat; a hlavně dělat, co nám říká."

Vicka letí do Brazílie, spolu se sestrou Elvírou z Komunity Večeřadla (narkomani), která tam chce učinit první kroky k založení domu pro ohrožené děti. Potom budou pokračovat v cestě na Floridu (Miami, San Agostino). Vicka využije této příležitosti, aby na několika místech podala své svědectví.

Když jsme včera hovořily o našich různých apoštolských programech, Vicka mi důrazně řekla: "To není nic ve srovnání s tím, co bychom měli pro Gospu dělat. To, co děláme, nestačí. Je nutno dělat pro Ni víc..." Jednou z nejkrásnějších odpovědí na Mariiny výzvy v Medžugorje je jedna z iniciativ P. Slavka: Pětidenní exercicie, při nichž v Mariině škole je používán půst o chlebu a vodě, spolu s modlitbou. Přináší to mnoho ovoce. Mnohdy se některý z vizionářů přijde připojit k růženci exercitantů - a s ním Gospa, jistě šťastná, když vidí své děti takto shromážděné - v úsilí obrátit se a pomáhat jí v jejich plánech.

Jelena Vasilja tu strávila 2 týdny. Je velmi šťastná v Římě, kde pokračuje ve studiu teologie na dominikánské univerzitě Angelicum. Její sestra a sestřenice jsou s ní. Ty, kdo ji slyší, stále udivuje moudrostí a velkou hloubkou. Na mou otázku: "Co Gospa učí touto dobou?" (vnitřními lokucemi) mi odpověděla:

"Bůh je přítomen v každém detailu našeho života, v tom nejmenším skutku našeho dnes, i v těch nejhmotnějších a zdánlivě nejbezvýznamnějších věcech. Dává se (nám) totálně každou vteřinu - a my neděláme dobře, když přistřihujeme naše přijetí a náš vztah k Němu do "jízdniho řádu". Jistě, určitý vymezený čas, kdy se pro Něho zastavíme, je nutný, ale neopomínejme být mu otevření každou vteřinu; tak budeme obohaceni stálým darem Jeho samého, a i ten nejmenší okamžik nabude nesmírné ceny. Tak žila Panna Maria na zemi v trvalém spojení s Ním."

Jeleně je nyní 23 let a zatím se nerozhodla o budoucím směru svého života. "V ničem se neznepokojuji budoucností, vždyť Bůh ji zná. Jestli se vdám nebo ne, to pro mne není důležité, to mi nedělá starost. Každá žena je povolána k mateřství, to je pro ni to nejkrásnější; ale je 1000 způsobů, jak toto mateřství žít, a to nejen v tělesném smyslu. Učím se od P. Marie být matkou duší - i nad svými knihami! Svět to nechápe, ačkoliv umírá na nedostatek mateřskosti."

Sr. Emanuela

Drahá Gospo,
jak krásné je tvé srdce Matky!

"To, co děláme, nestačí.

Je nutno dělat pro Ni víc..."

K tomuto bodu si připomeňme mj.

tato Mariina slova:

"Mnoho je těch, kdo si myslí,

že dělají mnoho,

když mluví o poselstvích,

ale nežijí je.

Já vás zvu k životu a k proměně

všeho, co je ve vás negativní,
aby se to stalo pozitivním
a přetvořilo v život..."

(25.5.1991)

- Zde tedy začíná to "víc", co pro Ni a s její pomocí musíme dělat. Pán nám v tom pomáhá!

-M-

Nespravedlnost?

"Národní sdružení řádových sester" v USA sdružuje 2 000 amerických řeholnic. Řídící výbor tohoto sdružení ostře kritizoval Sv. otce za definitivní odmítnutí možnosti kněžského svěcení žen. Výbor označil jeho postoj za neodůvodnitelný, a tedy nikoliv neomylný, a vyzval americké katolíky, aby se veřejně zasazovali za připuštění žen ke kněžskému svěcení, aby prý Vatikán viděl, jak smýšlejí věřící. Americké řeholnice tvrdí, že "stoletá tradice není nic jiného, než přetrvávající nespravedlnost". Tyto řeholnice "vynalezly" nový princip: jako by papežská neomylnost byla podmíněna všeobecným souhlasem biskupů, kněží, teologů a věřících.

Jak bolestně pravdivý byl výrok Pavla VI. o d'ábově dýmu uvnitř církve! Nezbyvá nám než modlit se za ty, na jejichž modlitbu jsme původně spoléhali.

Bílá kronika

(Z dopisu čtenářky)

Byli jsme již čtyři roky spolu a děti nepřicházely. Potom se nám s odstupem dvou let narodily tři děti. Přesně tak jsem si to přála, protože jsem nechtěla ztratit zaměstnání. Ale během let, kdy jsem byla doma, jsem si uvědomila, jak velice mne děti potřebují, a do zaměstnání jsem se již nevrátila. Pochopila jsem najednou, že člověk je příliš malý na to, aby mohl rozhodovat, zda má přijít na svět další člověk nebo ne. A tak po třech letech našeho společného "ano" dalšímu možnému dítěti se nám narodil krásný chlapeček, který prozářil celou naši rodinu. A Otec nebeský to zařídil tak, že nic podstatného nepostrádáme.

A tak z vůle Boží a ke svému nepřekonatelnému pocitu opravdového štěstí jsem se stala matkou velké rodiny. Cítím, že mne Pán vede ke svobodě dítěte Božího. Mnohému jsem se naučila, ale vím, že mne ještě mnoho čeká. Možná, že by moje zkušenost mohla být užitečná jiným, zvláště mladým maminkám.

Zapomeňte na sebe, neprosazujte se, nechtějte nic násilím prosadit, buďte odevzdané do vůle Boží. Tím chci říci: nelpěte na ničem, na vzdělání, na odborné práci, na společenském zařazení, na mínění okolí. Nelpěte na vzdělání svých dětí, nelpěte na zdraví, představách a plánech, na úzkostlivém pořádku, na nepřerušovaném spánku, na času pro sebe. Při rozhodování o důležitých věcech se nenechte zaskočit "spiknutím věci", řešte vše trpělivě s chladnou hlavou, ochotny snést někdy i skutečné příkoří. A tak s klidnou, ničím nezkalenou myslí a radostí plňte vzorně své okamžité povinnosti a nechte se tak vést Pánem napříč svým každodenním životem.

I.Č. Praha, matka 4 dětí 0-10 let

Fatima

Měsíční příloha Světla

Praktické rady

Z mnoha míst přicházejí radostná sdělení. Ve farnostech, ve společenstvích, v oblastech se lidé scházejí k modlitbě. Vznikají nová večeřadla.

Přicházejí se modlit noví lidé. Často chápou, že je to jediné, co můžeme a máme dělat. Někdy se jeví počínání modlících se skupin jako projev bezvýchodnosti. Nedá se nic dělat, musíme být moudří.

Děti Panny Marie přijímají výzvy k zakládání mariánských večeřadel. Klasická večeřadla s daným programem MKH, či modlitební skupiny s upraveným programem podle místních podmínek. Důležité však je naplňovat vždy biblické zakotvení: Sk 1,14. Moc prosíme, aby každé večeřadlo nepostrádalo toto biblické zakotvení.

Další skutečností je zasvěcení. Je třeba je konat a také naplňovat. Chápat zasvěcení jako ochranu před Zlem, ale také jako vnitřní přetváření. Tak jako při zasvěcení se Božskému Srdci. Přetvoř, Pane, moje srdce, podle Tvého. Maria zprostředkovává toto zasvěcení. Dá se říci, že je to Ona a my v Jejím Neposkvrněném Srdci, kteří se zasvěcujeme s Ní a skrze Ni Ježíši Kristu.

Tedy po pojmu večeřadlo a zasvěcení, které děti Panny Marie důvěrně znají, rozšiřují a konají, je nutné klást velký důraz na naši vnitřní proměnu. Působení Zlého nás přímo vede k tomu, abychom měli ochranu Mariinu. Pozor, nechápejme ji jako vnější ochranu, ale jako vyprošení vnitřní síly a charakteru, který nás naučí nezabíjet v dobách válečných, kdy zabíjení je běžnou záležitostí. Tím nemyslíme na válku vojenskou, která je v různých zemích světa, ale Bohu díky není zatím v naší zemi, ale na války, které stále narůstají mezi lidmi. Rozdělení, napětí, nepochopení, obviňování; lidé reptají proti sobě a neví, jak se bránit, jak bránit vlastní čest a život, a Satan jim nabízí jediné východisko: "zabíjet" a ničit dál kolem sebe. Přežít a projít touto dobou a velmi kritickým rozhraním epoch lidstva je možné jen působení této vnitřní síly, která člověka přetváří a učí ho žít nevinnost, pokoru, čistotou. Tímto způsobem nás formuje nejen hlavní slovo dr. Barberiče z Medžugorje, která vycházejí v příloze časopisu Pastýř - Pastýř z Fatimy, ale znovu poslední zprávy sestry Emanuely a konečně vánoční poselství z Medžugorje: "... i dnes se s vámi raduji a přináším vám malého Ježíše, aby vám požehnal..." A právě tento malý Ježíš, toto Jezulátko je tou nejvýmluvnější školou a přímo praktickou radou k životu. Učme se toto chápat a vnímat.

Tedy večeřadla - zasvěcení a vnitřní proměna při setkání s Pannou Marií v náručí s Jezulátkem.

V ČM Fatima při exerciciích a pravidelně v půldenních obnovách prvních sobot půjdeme hledat a nacházet. Učit se vnímat školu Mariinu jako odpověď na čas a působení Zlého. Řiďme se radami Panny Marie v našich skupinách, v oblastních centrech apoštolátu. Vždy v jednotě s církví. Opravdu nepodceňujme nepřitele. Jeho snaha je rozdělení, válka, smrt. Ježíš chce sjednotit, odpustit žít.

Církevní aktuality

Malý umělec cestuje do Itálie

Absolutním vítězem celosvětové soutěže o nejkrásnější dětskou kresbu s vánoční tematikou se stal 8letý žák Veselé školy z Prahy 1, Soukenické ulice - Richard Macho.

Druhé místo v kategorii technika malby si odnáší jeho spolužák Pavel Bongilaj. Vítězové převzali ceny z rukou pražského světícího biskupa Mons. Františka Lobkovice při slavnostním ceremoniálu v Arenzanu, přenášeném italskou televizí 21. ledna.

Každoročním iniciátorem této soutěže je komunita bosých karmelitánům která působí v pražském chrámu Panny Marie Vítězné. V polovině prosince pak zasedá v Arenzanu nedaleko Janova v

severní Itálii komise, která dětské práce hodnotí. Soutěží se ve dvou věkových kategoriích a v základních školách po celém světě. Hodnocena je originalita námětu, spontánnost dětského projevu a technické zpracování. Absolutní vítěz vyhrává kromě diplomu a pamětní plakety i cestu do města malého Ježíše, do Prahy k Pražskému Jezulátku.

Letošnímu vítězi - malému Richardovi - bude udělena výjimka, cenu si nepojede vyzvednout k Pražskému Jezulátku na Malou Stranu, ale do stejnojmenné baziliky v Arenzanu.

Papež pozván do Bagdádu

Embargo vůči Iráku zabíjí denně na 30 až 50 dětí. Prohlásil to chaldejsko-katolický patriarcha se sídlem v Bagdádu, arcibiskup Raphard J. Bidavid, švýcarské novináře.

Bidavid označil způsob, jakým je Irák pět let trestán, za "nemorální a nelidský". Arcibiskup, který je nyní na návštěvě ve Švýcarsku, dále řekl, že při setkání s papežem mu znovu opakoval pozvání Bagdádu k návštěvě země. Jan Pavel II. pozvání přijal a projevil naději, že se návštěva uskuteční v ne příliš vzdálené době. Z dvaceti milionů Iráčanů je skoro milion křesťanů.

Milion lidí u papeže v roce 1995

Víc než milion lidí se zúčastnilo na audiencích nebo bohoslužbách papeže Jana Pavla II. v roce 1995. Jak sdělila prefektura papežského domu (vatikánský protokolární úřad), zúčastnilo se generálních audiencí, které se konají v audienční hale každou středu nebo v turistické sezóně na Svatopetrském náměstí, na 536 000 návštěvníků. 185 700 návštěvníků se setkala s papežem při jednotlivých nebo skupinových audiencích a 355 000 věřících se zúčastnilo liturgických slavností s papežem. Nejpočetněji jsou generální audience navštíveny v období března až května, nejméně účastníků přichází v lednu a únoru.

Pokroky dialogu s luterány

Papež Jan Pavel II. doufá v další pokroky v katolicko-protestantském dialogu. Ve společném studiu učení o ospravedlnění, jednoho z centrálních sporných témat reformní doby, dochází k rozhodující etapě ekumenického dialogu, řekl papež před luterány z USA. Z toho pramení důvěra, že překážky, které stojí v cestě mezi katolíky a luterány, budou překonány.

Pozorovatelé předpokládají, že po důkladných přípravných pracích expertů snad již v roce 1997 bude potvrzena široká shoda v učení o ospravedlnění Vatikánem a Světovým luterským svazem. Také ostatní body by mohly být prohlášeny za takové, které církve nerozdělují. Popud k takovému prohlášení mohou dát oslavy 50. výročí Světového luterského svazu.

Ekumenické gesto v bývalé Jugoslávii

K ekumenickému gestu došlo při změně roku mezi pravoslavnou a katolickou církví v Srbsku. Na bohoslužbě katolického bělehradského arcibiskupa France Perka ve středosrbském Valjevu byl přítomen srbsko-pravoslavný metropolita ze Šabac-Valjeva Lavrentije Trifunovič s více pravoslavnými kněžími. Trifunovič měl také kázání. Zdůraznil, že v Bosně-Hercegovině je možnost sblížení a usmíření obou církví a je třeba těchto šancí využít. Katolická a pravoslavná církve mají "99% společného", řekl dále. Rozdíly jsou jen velmi malé a nezdůvodňují rozdělení. Arcibiskup Perko hodnotil toto ekumenické setkání jako "velmi důležité ekumenické gesto".

Mezinárodní komise o sexuální výchově

Sexuální výchova praktikovaná ve většině bohatých zemí znamená v podstatě jejich ochuzení. Jejím cílem je pouze ochrana před početím a nemocí AIDS. Tento závěr vyplynul z porady mezinárodní komise odborníků konané v těchto dnech ve Vatikáně.

Papežská rada pro rodinu ji svolala při příležitosti vydání dokumentu o sexuální výchově, který uveřejníme později ve Světle. Viceprezident rady prohlásil novinářům, že církev zásadně neodmítá sexuální výchovu ve školách. Za tuto výchovu jsou však především odpovědni rodiče.

Otevřen nový dům Kolpingova díla

V sobotu 20. ledna byl ve Žďáru nad Sázavou otevřen nový dům Kolpingova díla České republiky.

Při té příležitosti sloužil pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk v zámeckém kostele Nanebevzetí P. Marie mši svatou, při které koncelebroval brněnský biskup Vojtěch Cikrle a želivský opat Vít Tajovský. Kardinál Vlk v promluvě poukázal na nutnost naplnit nový dům dobrými mezilidskými vztahy, neboť nestačí budovat pouze instituce, ale je třeba, aby v nich sídlila láska.

Otevření nového domu se zúčastnili mj. místopředseda vlády Josef Lux, místopředseda poslanecké sněmovny Jan Kasal, ministr Stanislav Bělehrádek a poslanec Miloslav Výborný.

Čína bez diplomatického zastoupení Vatikánu

Vatikán nepřenesl své diplomatické zastoupení z Tajvanu do Čínské lidové republiky, prohlásil mluvčí tajvanské vlády. Vatikánští diplomaté navštěvují sice Peking, ale vztahy k Tajvanu tím nejsou zpochybněny, řekl mluvčí.

Papež idol mládeže

Papež Jan Pavel II. při průzkumu popularity v řadách patnácti až osmnáctiletých Italů získal 76 procent a tím se dostal na první místo, před Miláňanem Antonio di Pietrem, který na sebe soustředil 73,5 procenta hlasů mládeže. Teprve na třetím místě je oblíbený diskjockey Linus s 63,6 procenta, který je populární na pop-scéně. Čtvrtým mužem, který mládeži imponuje, je Samuele Bersani, který získal 59 procent. Fotbalová hvězda Gianluca Vialli pak vyšel jako pátý s 57 procenty.

Neoznačené zprávy - Tiskové středisko ČBK

Myšlenky k rozjímání

5. neděle v mezidobí 4.2.

Mt 5,14-16

Nelze zaměňovat pořadí: nejprve musí být světlo - obrácený křesťan - pak jeho skutky. Svádí-li nás to k obrácenému postupu, nemá to s Kristem požadovaným "svícením" nic společného.

Pondělí 5.2.

Mk 6,53-56

Víra otevírá možnost dotknout se Ježíše a být uzdraven. Musí se ale často prolomit bariéra strachu nebo nedůvěry nebo pýchy. Tato možnost stojí ale právě přede mnou.

Úterý 6.2.

Mk 7,1-13

Mnoho dobrých zásad, tradic a zvyklostí může i nám stát v cestě k Ježíši a za Ježíšem. Co mohu a musím z těchto věcí odložit (nejde teď o hříchy), abych se dostal k němu blíž? Test pravdivosti mého snažení: odpověď na otázku "Kde je mé srdce?"

Středa 7.2.

Mk 7,14-23

Co vychází z nitra člověka, to ulpívá na jeho bližních. (V rodinách je to po letech někdy až příliš vidět.) Podívejme se tedy na své nejbližší, čím je "podrýváme", co z nás vychází a na nich zůstává. Nezapomeňme ale: nitro člověka, zdroj všeho, neproměníme my, ale Ježíš sám.

Čtvrtek 8.2.

Mk 7,24-30

Máme většinou víc zkušeností s lidskou (vlastní) bezmocí než s Ježíšovou mocí. To poškozujeme i zatemňuje náš pohled na svět. Důvěra v Ježíše nemá být slepá, ale vidoucí: právě evangelium ukazuje, v jakých směrech projevy Ježíšovy moci čekat.

Pátek 9.2.

Mk 7,31-37

Sluch - slyším a vnímám Boží slovo, a to až v srdci. Řeč - mohu svědčit o Bohu tak, že to s někým pohne. Kterou z těchto dvou schopností potřebuji uvolnit, to vím sám. A hlavně vím, kdo to léčí a i u mne vyléčí.

Sobota 10.2.

Mk 8,1-10

Znám jistě radost a plnost toho, když mne Ježíš v Eucharistii nasytí. A takto plně a osobně jako pro mne je to pro každého, kdo Tělo a Krev přijme. Představme si tedy neděli a všechny ty lidi u nás v kostele - u nás v městě - v naší zemi... to množství - a každý z nich je plně a osobně obdarován. Údiv, úžas, vděčnost.